ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

KAYIP DÜNYA

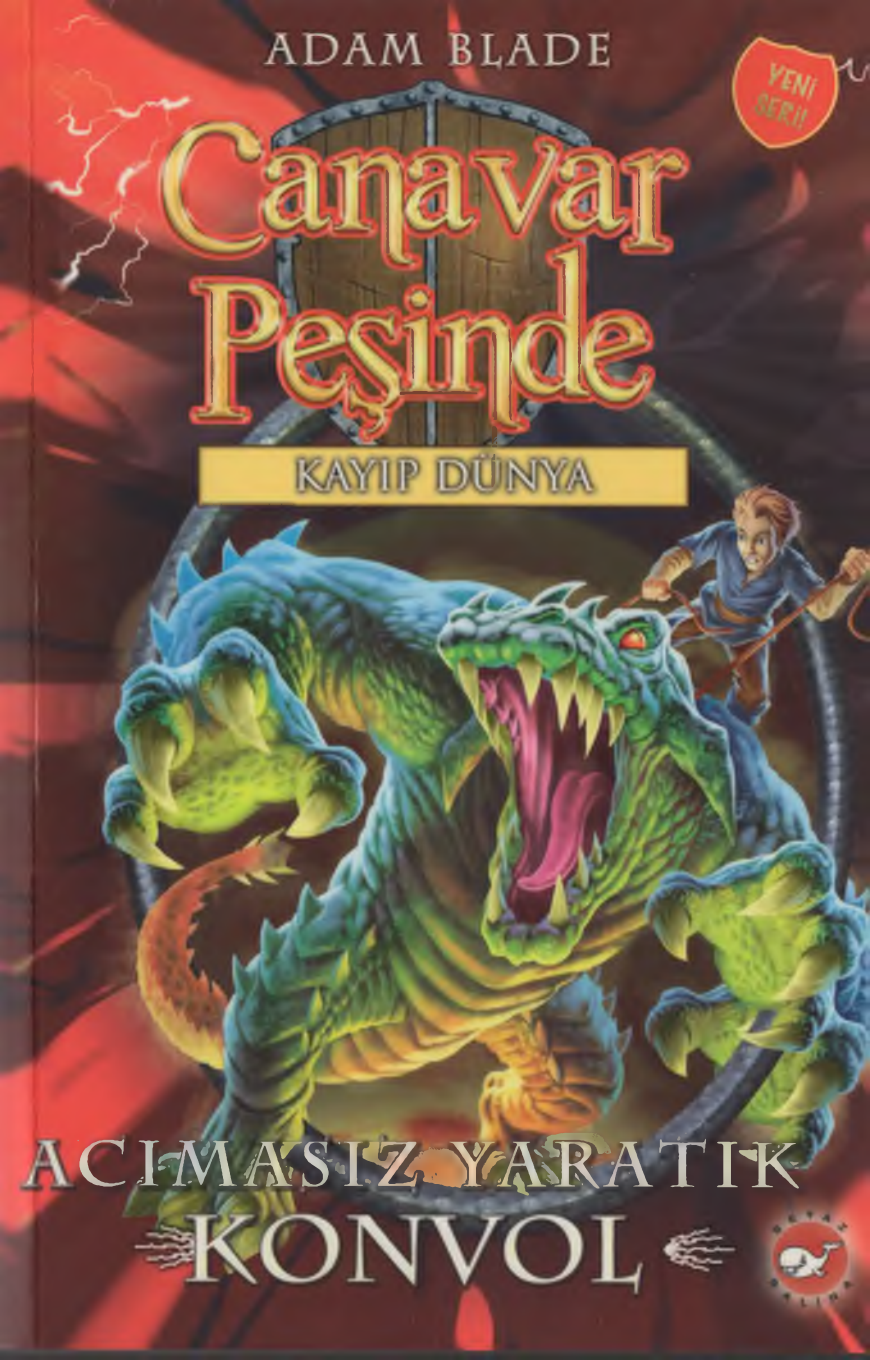

ACIMASIZ YARATIK

KONVOL

BEYAZ BALİNA

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kayıp Dünya

Tom ve arkadaşları, bu kez Tavania adında tuhaf bir diyara geliyor. Büyücü Malvel'in kötü büyüsü, altı canavarı ait oldukları topraklardan koparıp buraya atmış durumda. Tom, bu öfkeli canavarları geri gönderip dengeyi yeniden sağlamak zorunda. Karşılaşacağı ilk canavar ise Acımasız Yaratık Konvol...

Kayıp Dünya serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Kızgın Düşman Hellion
- Dehşet Saçan Krestor
- Geceyarısı Savaşçısı Madora
- Korkunun Şimşeği Ellik
- Kanatlı Canavar Karnivora

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

9 yaş ve üstü

₺7.00
ISBN: 978-975-999-996-9
9 789759 999964

KIYAMET
ORMANI
GÜNEY NEHRİ
KIZIL
KUMLAR

ONMUŞ TOPRAKLAR
Tavania
OVALAR
KRALIN
SARAYI
SİSLİ ORMAN

Hepinizi selamlıyorum Canavar Avının dostları...

Tom ve Elenna, Gwildor ile Kayonya'daki maceralarının ardından yaptıkları uzun yolculuğun sonunda evlerine geri döndüler. Uğradıkları bu dünyalar, şimdilik arkalarında kaldı.

Ama oğlum Görevlerinin sona erdiğini düşünüyorsa yanılıyor demektir.

Tom'un önünde uzanan yol, yine macera ve tehlike dolu. Bu yolda kurtarması gereken altı yeni, korkunç Canavar onu bekliyor. Ve bir daha dönmeyeceğini sandığı bir düşman, yeniden karşısına dikiliyor.

Geriye tek bir soru kalıyor: Şu ana kadarki en ölümcül Görevinde Tom'a katılacak kadar cesur musun? Bu sorunun yanıtını yalnızca sen biliyorsun...

Freya

GİRİŞ

Dalaton, saray avlusunun bir ucunda dizili duran mızrakların yanından oflaya puflaya geçti. Mızrakların başında duran iki gardiyan arkadaşı, ona küçümseyerek bakıyorlardı.

"Hızlı Dalaton'un acelesi var gibi görünüyor," dedi biri.

"Şuna baksana, tavşanın peşine düşmüş bir tilki kadar çevik değil mi sence de?" diye kahkahalarla yanıtladı diğeri.

Dalaton onları görmezden gelerek yoluna devam etti. Böyle göbekli olmayı o da istemezdi ama onunla alay edilmesine alışmıştı artık. Üç bacaklı bir kaplumbağanın bile ondan daha hızlı olduğunu söylemişlerdi zamanında!

Omzunun üzerinden bakıp gardiyanların görev yerlerine döndüğünden emin olunca, meşalelerin yanmadığı karanlık geçide daldı.

Bunu yapmamalısın, dedi kendi kendine. *Kendi işine bakmalı ve hemen yatağa dönmelisin!* Ama bacakları onu dinlemedi ve yürümeye devam etti.

Geçidin sonuna gelince duvara dayandı ve nefesini tutarak sesleri dinlemeye çalıştı. Kalenin ahırından gelen kişnemelerden başka ses duymuyordu.

Eğer beni burada gören olursa, diye

düşündü, *kral beni kesin zincire vurdurtur. Hatta belki daha da kötüsünü yapar...*

Dalaton ürperse de artık bu işin dönüşü olmadığını biliyordu. Saklandığı yerden başını uzatıp zindana uzanan merdivenlere göz gezdirdi. İyi büyücü Oradu'yu aşağıda tutsak etmişlerdi ve Dalaton ona yardım etmek istiyordu.

Ama ne yapacağım? Ona nasıl yardım edebilirim ki?

Dikkatli adımlarla merdivenlerin başına gelince, duvarlarda yankılanan alçak bir inleme duydu. Belki de çok geç kalmıştı... Diğer gardiyanlar kralın, Oradu'nun güçlerini çalmaya çalıştığından bahsediyorlardı. Söylentiye bakılırsa Oradu'nun büyü kitabını, kazanını ve şahinini çoktan elinden almıştı.

Dalaton basamaklardan inerken korkuyla titremeye başladı. Zihni, geri dönmesi için çığlık çığlığa yalvarıyordu ama içinden bir güç onu basamaklardan aşağı itmeye devam etti. Eğer Oradu hâlâ bu nemli hücrede tutsaksa, birilerinin yardıma gelmesini umuyor olabilirdi.

Aşağıdan soluk bir ışık yayılıyordu. Dalaton duvarın köşesinden başını uzatınca, bağırmamak için kendini zor tuttu.

Oradu, boynuyla el ve ayak bileklerinden duvara zincirlenmişti. Dalaton, büyücüyü kaleden içeri sürüklediklerini zamanı hatırladı. Oradu, o zaman bile onurlu ve mağrurdu. Şimdi ise giysisi çamurlu ve boynu büküktü. Sivri şapkası olmayınca, kır saçları ortaya çıkmıştı. Saçları artık yağla ve pislikle kaplıydı.

Hemen önünde iki gardiyan duruyor, biri, büyücünün asasını tutuyordu. "Elinde bu olmadan hiç gücün yok, değil mi?" diye dalga geçti büyücüyle.

Oradu, yanıt vermedi. Dalaton, zavallı adamın sonunun artık geldiğini düşündü.

"Geriye sadece giysisi kaldı," dedi diğeri. Gardiyan giysisini yırtarak çıkarınca içliğiyle kalan Oradu ürperdi.

Üzüntüyle başını sallayan Dalaton, *çok geç kaldım,* diye düşündü. *İşi bitti...*

Gardiyan giysiyi bir kenara fırlattı ve kemerine takılı parşömeni alıp açtı. Dalaton, büyücünün doğrulduğunu gördü. Gözlerindeki küçük parıltıyı, bulunduğu yerden bile fark edebiliyordu. Gardiyan, parşömeni okumaya başladı.

"Kralın emriyle bütün büyülü eşyalarına el koyuyor ve..."

Aniden tüm zindanı keskin bir rüzgâr sesi doldurdu!

Ardından esen buz gibi, kuvvetli rüzgâr, parşömeni gardiyanın elinden uçurup yere

attı. Sonra büyücünün hücresinden, gözleri kör edecek kadar kuvvetli bir ışık yayılmaya başladı. Dalaton elini gözlerine siper ederken, gardiyanların çığlıklarını duyabiliyordu.

Ve ışık, tıpkı geldiği gibi aniden yok oldu.

"Nereye gitti?" diye bağırdı adamlardan biri.

Dalaton, gözlerine inanamıyordu: Oradu'yu tutsak eden zincirler, artık başıboş bir şekilde sallanıyorlardı. Gardiyanlar aptala dönmüşlerdi.

Oradu, ortadan kaybolmuştu!

"Kral küplere binecek!" diye korkuyla bağırdı gardiyanlardan biri. "Şimdi ne yapacağız?"

Dalaton'un bunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Parmaklarının ucuna basarak merdivenleri tırmanmaya başladı. İçinde büyümeye başlayan korkuyu

hissedebiliyordu. Artık iyi büyücü Oradu da onları terk ettiğine göre, kötü kralı durduracak kimse kalmamıştı.

Ortaya yeni bir kahraman çıkmadıkça, krallığın sonunun geldiğine şüphe yoktu.

BİRİNCİ BÖLÜM
ÇARPIK BİR KRALLIK

Etraflarını kaplayan büyülü geçit, içindeki her şeyi parlak maviye boyamış gibiydi. Avantia'ya yaklaştıkça artan rüzgâr, Tom'un kıyafetlerine dev bir dalga gibi çarptı. Arkasına bakınca Freya'nın uçuşan saçlarının yüzünü dövdüğünü gördü. Elenna, rüzgâra karşı koymaya çalışırken gülümsedi. Mark'ın uzun giysisi ise zayıf bacaklarına yapışmıştı. Fırtına, toynaklarını

yüzermiş gibi çırpıyor, Gümüş de heyecandan nefes nefese kalmış, ilerlemeye çalışıyordu.

Fakat Tom, içten içe kaygılanmaya başlamıştı. Neyse ki çıkışa doğru hızlandıklarında, Kral Hugo'nun kalesi tünelin ucunda bir belirip bir kayboluyordu. Fakat kale surlarında Tom'un tanımadığı, kara bir bayrak dalgalanıyordu.

Ben gittikten sonra burada neler olmuş, diye merak etti Tom ürpererek.

Endişesini bir kenara bıraktı ve rüzgâra karşı dengesini korumaya çalıştı. Kayonya'yı artık geride bırakmışlar, Velmal'i ise alt etmişlerdi. Yakında eve vardıklarında, onu bekleyen babasına kavuşacak, ailesi bir araya gelecekti.

Mavi ışık sönerek kaybolunca, önlerinde uzun çimenlerin yükseldiğini

gördü. Ayakları yere değer değmez dizlerini kırarak düşüşünü yavaşlattı ve yuvarlanmaya başladı. Arkasındaki Elenna da çığlık atarak yere indi.

Tom, hemen ayağa fırlayıp bacaklarını esnetti ve bir yerinin kırılmadığından emin oldu. Elenna da kıyafetindeki otları ayıklıyordu. Gümüş neşeyle sıçrayınca kız, kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Kurduna dönerek, "Haklısın oğlum," dedi. "Sonunda evdeyiz!"

Mark, sendeleyerek ayağa kalktı ve elbisesini düzeltip irileşmiş gözlerle etrafı süzdü. Hoş çiçeklerle dolu bir çayırın ortasında duruyorlardı. Fırtına, bu fırsatı kaçırmadı ve taze otları büyük bir mutlulukla yemeye başladı.

Gülümseyen Freya, "Bu krallığa gelmeyeli öyle uzun zaman oldu ki..." dedi.

"Kral Hugo'nun sarayına yakınız," dedi Tom. "Şu ilerideki tepenin hemen arkasında."

Elenna da heyecanla bağırdı: "E ne bekliyoruz o zaman!"

Tom'un önderliğinde yola koyuldular. Tepeye geldiklerinde, artık Kral Hugo'nun

sarayını net bir şekilde görebiliyorlardı. Tom, son Görevindeyken bu güzel kaleyi bir kez daha görüp göremeyeceğini merak etmişti. Rüzgârla dalgalanan siyah bayrağa rağmen, içi neşeyle doldu.

Kaleye yaklaştıkça, başka değişiklikler de fark etmeye başladı: Kale burçlarında her zamankinden fazla asker vardı ve silahlarını sımsıkı kavramışlardı. Yanlış

bir hareketlerinde, üzerlerine yüzlerce ok yağacaktı sanki. İçini büyük bir huzursuzluk kapladı.

"Tüm askerler tetikteymiş gibi görünüyor," dedi Freya.

Elenna, gözlerini kulelerin pencerelerinde gezdiriyor, askerleri süzüyordu. Yüzündeki ciddi ifadeyi bozmadan, "Krallık savaşa girmiş olabilir mi?" diye sordu.

"Bilemiyorum," dedi Tom. Mark'la ikisi, endişeyle bakıştılar. Büyücü çırağının elindeki eklemler, asayı sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Mark'ın gözlerine bakan Tom, ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü anladı: *Avantia'da ters giden bir şeyler var...*

Asma köprü, kulakları sağır eden bir

gıcırtıyla açılmaya başladı. Bu haliyle, dev bir çeneye benziyordu. Tom'un daha dün gibi hatırladığı kale avlusu ise şimdi karanlık ve pisti.

"Umarım Taladon iyidir," dedi Tom.

Keskin mızraklı üç asker, uygun adım yürüyerek yanlarına geldiler. Altın işlemeli siyah üniformaları vardı ve başlarındaki miğferlerden sadece gözleri görünüyordu.

"Kralın topraklarında izinsiz gezenler de kim?" diye bağırdı askerlerden biri. "Çabuk konuşun yoksa bir daha ağzınızı açamazsınız!"

Tom, askerlere zarar vermek istemediklerini göstermek için ellerini kaldırdı.

"Biz Avantia'nın dostlarıyız," dedi. "Başka topraklardan buraya bir geçitten geçerek geldik."

Askerler, birbirlerine baktılar.

"Tüm gezginler krala rapor vermek zorundadır," dedi biri.

Tom, omuzlarını dikleştirip, "Lütfen krala Tom ile Elenna'nın burada olduğunu söyleyin," diye karşılık verdi. "Buraya Kayonya'dan geliyoruz ve onunla konuşmamız gerek."

Baş muhafız, mızrağının ucunu Tom'a çevirip, "Önce silahlarınızı teslim edin," dedi.

Tom, bu fikirden hoşlanmasa da kalkanının kemerini omzundan çözmeye başladı. Elenna'nın endişeli bakışlarını görünce, "Dediklerini yapmak zorundayız," dedi dostuna.

Belindeki kılıcını da çözdü. Her ne kadar kılıcından ayrılmaktan nefret ediyor olsa

da, onu asıl üzen kalkanını bırakmaktı. Çünkü Avantia'daki ilk görevinde kazandığı altı sihirli eşya gömülüydü kalkanına. Elenna okuyla yaylarını teslim ederken bir yandan da silahlarını verdiği gibi geri alacağı konusunda söyleniyordu. Freya parlak bronzdan yapılma, kabzasında işlemeler bulunan kılıcını uzatırken Mark, kollarını iki yana açarak asasından başka bir şeyinin olmadığını göstermeye çalıştı. Asker, kaba bir sesle, "Hadi bakalım," dedi. "Beni izleyin."

İki yanlarında birer askerle kaleye girdiler. Tom'un beklediği sıcak karşılama bu değildi.

İçerideki hava, soğuk ve nemliydi. Duvarlarda yer yer yosunlar birikmişti. Asma köprüyü indiren dev zincir ise artık pasla kaplıydı.

"Burası son gelişimden beri çok değişmiş," dedi Freya.

"Ben giderken de böyle değildi," diye yanıtladı Tom. Taladon ile Kral Hugo'yu bir an önce görse iyi olacaktı.

Her kapının başında dikkat kesilmiş askerler vardı ve etraflarını şüpheli gözlerle süzüyorlardı.

Fırtına ile Gümüş'ü askerlere bırakıp, kralın taht odasına uzanan basamakların bulunduğu kuleye girdiler. Tom, Kral Hugo'nun kudretli atalarına ait resimlerin artık duvarlarda asılı olmadığını fark etti. Belki de temizlik için kaldırılmışlardı?

Kralın odasının kapısı, sıkıca sürgülenmişti.

Bu çok garip, diye düşündü Tom. *Bu kapı, eskiden hep açık olurdu.*

Askerlerden biri, mızrağın sapıyla kapıya üç kez, sertçe vurdu.

Öfkeli, sabırsız bir ses içeriden bağırdı: "Gir!"

Kapı, gıcırdayarak açıldı. İçeride dev bir ateş yanıyordu. Alevlerin ışığıyla odanın duvarlarına uzun gölgeler vuruyordu. Kral Hugo'nun diğer uçtaki tahtında, bacak bacak üstüne atmış biri vardı.

Bu, Kral Hugo değil... diye düşündü Tom.

"Beni dinlenirken rahatsız etmeye kim cesaret edebilir?" dedi tahttaki adam.

Tahtta oturan adamın pis pis sırıtan yüzünü, ancak odanın içinde birkaç adım daha ilerledikten sonra seçebildiler.

Elenna güçlükle, "Ama... Ama bu olamaz..." diyebildi.

Boğazı düğümlenen Tom'un dudaklarından ise tek bir kelime döküldü:

"Malvel!"

İKİNCİ BÖLÜM
TAVANİA KRALI

Kara Büyücü bacağını indirdi ve zayıf elleriyle alkışlamaya başladı. Kapüşonunun altındaki soluk yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi.

"Ne güzel bir sürpriz bu," dedi Malvel.

"Hayır..." dedi Tom nefes nefese. "Bu olamaz! Biz seni yendik..."

Malvel, Tom'u görmezden gelerek, bakışlarını Mark'a çevirdi. "Üzerinde büyücü giysisi var evlat!"

Birkaç adım gerileyen Mark, "Ben yalnızca büyücü çırağıyım," diye yanıtladı.

Malvel ayağa kalktı. "O halde Tavania'ya bu felaketi getiren de *senin* büyün olmalı!" İki askere çabucak bir bakış attı. Sanki onların ne tepki vereceğini merak ediyordu. İçlerinden biri, komutanına fısıldadı: "Demek ki tüm bunlar, çocuğun suçuymuş!"

Tavania mı? diye düşündü Tom.

Öfkeyle, "Ne felaketinden bahsediyorsun sen?" diye bağıran Freya, öne çıkıp Malvel'in zayıf kolunu kavradı. Öfkeyle tıslayan Malvel geri çekilip kurtulmaya çalışsa da kuvvetli savaşçı, büyücünün boğazını kavramıştı bile. Gözleri yuvalarından uğrayan Malvel, "Alın şu kadını üzerimden!" diye seslendi askerlerine.

Sesi incecik ve cılız çıkmıştı. Askerler göz açıp kapayıncaya kadar Freya'nın yanına geldiler ve parmaklarını Malvel'in boğazından çektiler. Yüzü, askerlerden biri kolunu kıracakmış gibi arkaya kıvırınca acıyla buruşsa da Freya hiç ses çıkarmadı. Onları durdurmak isteyen Tom, öne doğru bir adım attı ama askerlerden biri, kılıcını hemen onun boğazına dayadı. Tom, öfkesini kontrol etmeye çalışarak geriledi.

Malvel bir yandan boynunu ovuştururken, "Yani olan biteni bilmediğini mi söylüyorsun?" diye söylendi. "Gökyüzüne de mi hiç bakmadın?"

Büyücü, pencereyi işaret edince, Tom yerinden fırlayarak oraya koştu. Gökyüzü, gerçekten de çok farklı görünüyordu. Daha önce bulutlar yüzünden fark etmemişti ama gökyüzünde camdan bir kubbe vardı ve

tüm krallık, bir fanusun içine hapsedilmiş gibiydi. Gökte garip gölgeler uçuşuyor, tıpkı birer ağza benzeyen karanlık parçaları açılıp kapanıyordu. Olan biteni fark eden Tom, *Avantia'dan çok uzaktayız,* dedi içinden.

Sonra kötü büyücüye dönerek, "Bizi nereye getirdin böyle?" diye sordu.

Askerlerden biri öne çıkıp, Tom'un dizlerinin arkasına bir tekme indirdi. Tom, çığlık atarak yere düştü.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı Elenna. Başını çeviren Tom, Freya'nın hâlâ askerden kurtulmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Kimse kralla böyle saygısızca konuşamaz!" dedi tekme atan asker. Sonra Malvel'e döndü: "Buraya bir geçitten geçerek geldiklerini söylediler efendim."

Tom'un etrafında daire çizerek yavaş adımlarla yürüyen Malvel, "Tam da şüphelendiğim gibi," diye yanıtladı. "Olanlar, onların hatası olmalı! Tüm bu Canavarların gelişi, büyücünün ve arkadaşlarının suçu!"

Tom aniden doğruldu. "Canavarlar mı?" Bu soruyu, annesiyle aynı anda sormuşlardı.

Malvel, pis pis sırıttı. "Bu laneti bize siz bulaştırdınız!"

"Ne laneti?" diye sordu Mark.

Malvel, başıyla pencereyi gösterdi. "Canavarları yaşadıkları yerlerden koparan ve ait olmadıkları bölgelere atan lanetten bahsediyorum. Lanet yüzünden hepsi öfkeden deliye döndüler ve krallığımın dört bir yanında önlerine çıkan her şeyi yok ediyorlar."

Freya, askerlerden kurtulup Tom'un yardımına koştu.

"Ama bu toprakların bir İyi Büyücüsü olmalı," dedi Mark. "Ona ne yaptın?"

Malvel'in bakışları aniden buz kesti. Kolunu havaya kaldırınca avucunun içinde tıpkı bir köz parçasına benzer, kızıl bir parıltı belirdi. Tom, diğer askerlerin korkuyla Mark'tan uzaklaştığını fark etti.

"Tavania'da yalnızca bir büyücüye yer var!" diye bağırdı Malvel.

Elini hızla Mark'ın durduğu yöne doğru indirdi. Avucundan fırlayan kızıl yıldırım Mark'ı tam göğsünden vurdu. Tom'un dostu hiç ses çıkaramadı ama bakışları donuklaştı ve ağzı açık halde dizlerinin üzerine düştü. Arkadaşının halini gören Elenna, korkuyla çığlık attı.

"Ne yaptın ona?" diye bağırdı Tom.

Hemen Mark'a doğru koştu. Fakat büyücü çırağının etrafında pembe bir küre oluşmuştu ve Tom, küreye çarpıp geri sekti. *Bir çeşit kalkan olmalı bu,* dedi kendi kendine.

Çaresizce Malvel'e baktı. Fakat kötü büyücü, sadece gülümsedi ve avucunu çevirip parmaklarını kıvırdı.
Birden Mark'tan beyaz bir sis yayılmaya başladı ve doğruca Malvel'in elindeki kızıl

ışığa yöneldi. Tom'un dostu, aniden yaşam enerjisi emiliyormuş gibi titremeye başladı.

Malvel, onun büyü gücünü çalıyor! diye düşündü Tom. Hemen ayağa fırlayıp tekrar küreye doğru atıldı. Ama hiç faydası yoktu; küre duvar gibi sapasağlamdı.

Malvel yumruğunu sıkınca ışık yok oldu ve geriye yalnızca havadaki yanık kokusu kaldı. Mark, birkaç saniye sendeledikten sonra, çuval gibi yere yığıldı. Elenna, vargücüyle dostunun yanına koştu ve elini boynuna koyup nabzını kontrol etti.

Üzgün bakışlarını Tom'a çevirdi. Başını sallayıp titreyen bir sesle, "Ölmüş..." diyebildi sadece.

Tom, Mark'ın nefes almadığını görebiliyordu. İçi, öfke ve acıyla doldu. Malvel'in üzerine atılarak saldırıya geçti

ama güçlü kollar onu arkadan yakalayıp, boğazına kılıç dayadı.

Tom, duygularını kontrol etmeye çalışarak, karşısında sırıtmakta olan büyücüye seslendi:

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, seni..."

"Haa, evet evet," dedi bıkkınlıkla elini sallayan Malvel. "Avantia'da da gevelemiştin bunu."

Büyücü ellerini çırpınca Tom onun daha fazla asker çağırdığını düşündü. Ama etrafındaki oda aniden bulanıklaşmaya başladı. Malvel'den, önce iki, sonra dört tane daha oldu. Görüntüler, tahtın etrafında dönüyorlardı. Tom midesinin bulandığını, başının döndüğünü hissetti. Sonra ani, beyaz bir parıltıyla beraber, boynundaki

kılıcın soğukluğu yok oldu. Ayakları, sanki yüzüyormuş gibi sallanmaya başladı. Ardından vücudunu gıdıklayan serin rüzgârı hissedince, düşmekte olduğunu anladı.

Kendini toparlayamadan yere çarpınca, ayak bileği burkuldu. Hemen arkasında bir sızlanma duyunca, Elenna'nın da yere indiğini anladı. Yüzükoyun yattığı yerden pis bir koku alıyordu. Başını kaldırınca, demir parmaklıklarla karşılaştı.

Kapana kısılmışlardı!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
TANIDIK BİR YER

Elenna, fısıldayarak, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Zindandayız," dedi Tom. Ayağa kalkıp ağırlığını burkulan bileğine vermeyi denedi. Kısa sürede iyileşecek gibiydi. Freya da Elenna'nın doğrulmasına yardımcı oluyordu.

Hücrenin dışarı bakan tarafında demir parmaklıklı, küçük bir pencere vardı.

Pencereden içeri giren ışık, Elenna'nın yanaklarından süzülen gözyaşlarını aydınlatıyordu. Tom ise ağlamamak için yutkundu ve üzüntüsünü içine attı.

"Güçlü olmak zorundayız," dedi. "Mark kendimizi koyvermemizi istemezdi."

Elenna, başıyla onayladı. O sırada dışarıdan bir kişneme duyuldu.

Fırtına'ydı bu!

Tom, hemen pencereye zıplayarak kendini yukarı çekti. Kalın demirlerin arasından tam karşıdaki ahırı görebiliyordu. Fırtına, yarıya kadar açılmış kapının arasından burnunu çıkardı. Gümüş ise boynundan bir halatla direğe bağlıydı.

"Merak etmeyin!" diye bağırdı Tom. Sesi, pislikle kaplı duvarlarda yankılanıyordu. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız."

Fırtına, yeniden kişnedi.

Birden boğuk bir ses, "Kimler varmış burada?" dedi.

Pencereden geri atlayan Tom, şişman bir gardiyanın merdivenlerden indiğini gördü. Bir elinde meşalesini tutarken diğer elinin orta parmağıyla hücre anahtarlarını çeviriyordu. Freya ise başını yana eğip kaşlarını çatmış, dikkatle gardiyanı izliyordu.

Gardiyan burnunu parmaklıkların arasına sokunca, demirlere yaslanan koca göbeği boğum boğum oldu.

"Biz yanlış bir şey yapmadık," dedi Elenna. "Çıkar bizi buradan. Malvel arkadaşımızı öldürdü ve bizi bu hücreye attı. Bizim yerimiz burası değil!"

Ellerini kaldırıp özür dilercesine sallayan gardiyan, "Malvel'in çok katı bir kral olduğuna şüphe yok," dedi. "Ama sizi serbest bırakırsam bana neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum." Tom, adamın ellerinin titrediğini fark etti. Gardiyan konuşmasına devam etti: "Peki, siz kimsiniz?"

"Ben Tom, onlar da Freya ve Elenna." Elenna öfkeyle hücreyi adımlarken Freya hâlâ dikkatle gardiyanı inceliyordu.

"Benim ismim de Dalaton," dedi gardiyan. "Siz bana sorun çıkarmazsanız, ben de size iyi davranırım. Başka gürültü istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Ardından paytak paytak yürüyerek merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Burası nasıl bir yer?" diyerek başını kaşıdı Elenna. "Avantia'ya çok benziyor ama her şeyin daha kötü bir hali var sanki karşımızda. Kral Hugo nerede mesela? Ve Aduro?"

"Onların bu dünyada var olduğunu sanmıyorum," dedi Tom. "İsimlerini söylediğimizde askerlerin kafasının nasıl karıştığını sen de gördün. Adlarını hiç duymamış gibiydiler!"

"Geçitleri kullanarak seyahat etmenin tehlikeli olabileceğini söylerler," dedi

Freya. "Eğer art arda pek çok geçit açılırsa dünyaların uyumu bozulabilir ve garip şeyler gerçekleşebilirmiş..."

Heyecanla, "Demek bu yüzden Avantia'nın adı Tavania olmuş!" diye bağırdı Elenna.

"Buranın Avantia olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Tom. "Burası başka bir krallık..."

Tom, hem öfke hem de suçluluk hissediyordu. *Tüm bunlar benim suçum mu,* diye sordu kendi kendine. *Önce Gwildor'dan Kayonya'ya, sonra da Kayonya'dan buraya geçitleri kullanarak geldim...*

Sonra kendini toparladı ve tüm gücüyle parmaklıkları birbirinden ayırmaya çalıştı. Kolundaki kaslar yırtılacakmış

gibi hissedene kadar zorlamaya devam etti. Ama hiç faydası yoktu... Arkasından yaklaşan Freya'nın elini omzunda hisseden Tom, parmaklıkları ayıramayacağını anlamıştı.

"Merak etme oğlum," dedi Freya. Zırhından loş bir ışık yansıyordu. Ayaklarına yapışmış pis saman parçalarına rağmen, hâlâ Savaşçı Kraliçe gibi görünüyordu. Tom da bir gün onun kadar cesur ve asil olabilecek miydi? "Bu işi çözeceğiz," diye ekledi annesi.

"Nasıl?" diye sordu Tom merakla.

"Her krallık gibi Tavania'nın da bir kahramana ihtiyacı var," dedi Freya. Annesi haklıydı. Tom, şimdi pes edemezdi.

"Ama önce buradan çıkmalıyız!" diye ekledi Elenna.

O sırada yerdeki saman çöpleri yerinden oynadı, hücrenin içinde bir hortum oluşuyordu. Sonra yavaş yavaş uzun boylu, bulanık bir şekil belirmeye başladı.

Tom, hücresine hızla göz gezdirip silaha benzer bir şey aradı ama bulamadı.

Şekil giderek netleşti ve sonunda; yerden bir parmak yukarıda süzülen bir adamla karşılaştılar. Uzun, beyaz sakalıyla Aduro'yu andırıyordu. Ama adamın bir büyücü gibi şapkası ya da pelerini yoktu. Üzerinde yalnızca dizinin biraz altına kadar uzanan içliği vardı. Ayakları ise çıplak ve pisti.

"Sen de kimsin?" diye sordu Tom.

"İsmim Oradu," dedi adam. "Tavania'nın iyi büyücüsü ve sürgündeki Kral Henri'nin danışmanıyım."

Büyücü, hücrenin diğer köşesine doğru

ilerlemeye başladı. Tom, büyücünün parmaklıklara çarpacağını sandı ama bunun yerine demirlerin içinden geçip gitti.

Tom yutkunarak, "Sen aslında burada değilsin!" dedi. Sonra Malvel'in sözlerini hatırlayıp mırıldandı: "Tavania'da yalnızca bir büyücüye yer var."

Oradu, ciddiyetle başını sallayarak, "Beni buraya kadar getiren güç, annenin sana olan inancı," dedi. Sonra omzunun üzerinden hızla arkasına bakıp, "Fazla zamanım yok," diye ekledi.

"Kıyafetlerin nerede?" diye sordu Elenna.

"Malvel güçlerimle beraber sihirli elbisemi de benden aldı," dedi Oradu. "Ve geçitler açık kaldığı sürece Malvel onların karanlık enerjisinden beslenmeye devam edecek. Geçitler kapanmadan ne

ben ne de kral, Tavania'ya dönecek kadar güçlenebiliriz."

Tom, kara büyücünün Mark'ın güçlerini nasıl emdiğini hatırladı. Aynısını Oradu'ya da yapmış olmalıydı. Ama Oradu, en azından kaçıp canını kurtarmayı başarmıştı.

"Peki, biz ne yapabiliriz?" diye sordu Tom.

"Siz de buraya sihirli bir geçitten geçerek geldiniz," dedi Oradu. "Bu durum krallığın dengesini bozdu ve şu an altı Canavar, ait olmadıkları topraklardalar. Bu yüzden kafaları karışık, kaybolmuş ve gerçekten çok tehlikeliler."

Tom, bakışlarını Elenna'ya çevirdi. Onun yüzünde de aynı üzüntü vardı. Tekrar Oradu'ya dönüp "Buna sebep olduğumuz için özür dileriz," dedi.

Oradu gülümseyerek sözlerine devam etti. "Gerçek bir kahraman asla hatalarına saplanıp kalmaz; aksine onları düzeltmek için tüm gücüyle savaşır. Yalnızca sen Canavarları evlerine döndürüp Tavania'daki karmaşaya son verebilirsin."

"Peki, ya başaramazsam?" dedi Tom.

Oradu, tekrar ciddileşti.

"O zaman geçitler Tavania'yı paramparça edecektir. Tabii bunu önce Canavarlar yapmazsa..."

Tom, omuzlarını dikleştirip annesiyle Elenna'ya bakarak, "Bu asla gerçekleşmeyecek," dedi. "Malvel'i krallığımda nasıl yendiysem, burayı yok etmesine de izin vermeyeceğim."

Görüntüsü kaybolmaya başlayan büyücü, bir kez daha gülümsedi. "Güçlü bir

yüreğe sahip olduğun belli. Sana elimden geldiğince yardım etmeye çalışacağım. Yendiğin her bir Canavarla altı sihirli eşyamdan biri bana dönecek. Ve altısına birden sahip olduğumda, tüm gücüme yeniden kavuşmuş olacağım. Böylece Malvel'le savaşa..."

Dışarıdan gelen ayak seslerini duyunca, Tom'un nefesi kesildi.

"Ne bu patırtı?" dedi bir ses.

Dalaton, bir elinde meşaleyle ağır ağır merdivenden indi. Diğer elinde ise yarısı yenmiş bir tavuk budu vardı. Parmaklıklara yaklaştı ve içeriye göz gezdirdi. Elenna gardiyanın dikkatini dağıtmak için telaşla öne fırladı.

Tom başını tekrar çevirdiğinde, Oradu'nun gitmiş olduğunu fark etti.

"Aramızda uyumaya çalışanlar var," diye devam etti Dalaton. Buttan bir ısırık daha aldı ve sesli bir şekilde çiğnemeye başladı.

Elenna gülümseyerek parmaklıklara yaklaşıp, "Üzgünüz," dedi. "Sadece... Birbirimizi neşelendirmeye çalışıyorduk."

Ne yapmaya çalışıyor, diye düşündü Tom. *Oradu zaten gitti, onu oyalamasına gerek yok ki...*

Dalaton ağzının kenarındaki yağı elinin tersiyle sildi ve hâlâ gülümseyen Elenna'ya arkasını dönüp merdivenleri geri çıktı.

O gider gitmez dönen Elenna, elindeki anahtarları şıngırdatarak güldü.

"Dalaton, pek iyi bir gardiyan değil," dedi. "Bunları belinden almak pek zor olmadı."

"Elenna!" dedi Tom sevinçle. "Ben bile fark etmedim!"

Elenna, elini parmaklıkların ardına uzattı ve büyük, pirinç anahtarı kilide soktu. Anahtarı çevirmesiyle kapı, ardına kadar açıldı.

Tom'un içi heyecanla dolmuştu; yeni Görevleri artık başlamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ZİNDANDAN KAÇIŞ

Hücreden çıkıp taş merdivenleri çıkarken, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Elenna.

Merdivenlerin sonuna gelen Tom durakladı ve köşeden başını uzatıp Dalaton'a baktı. Gardiyan, sandalyesini duvara dayamış, horluyordu. Hemen yanında duvara dayalı bir kılıç ve kalkan vardı. Kalkanın derisi yırtık pırtıktı, kılıcın sapı ise iyice paslanmıştı. Canavarla

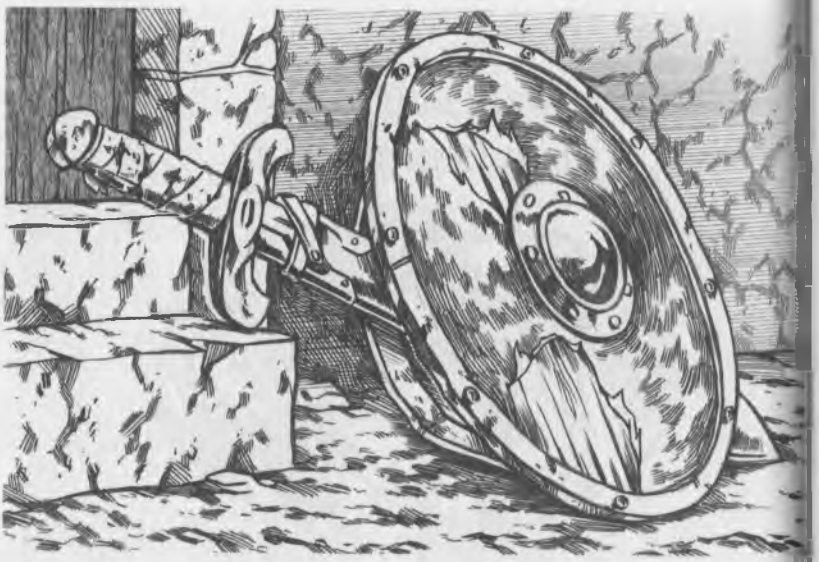

dövüşürse uzun süre dayanmayacakları açıktı ama yine de başka seçeneği yoktu.

Tom, parmağıyla sessiz olmalarını işaret etti ve gardiyanın yanından dikkatli adımlarla geçti. Dalaton dudaklarını şapırdatıp bir şeyler sayıkladı. Donakalan Tom gardiyan yeniden horlayana kadar bekledi. Sonra silahları alıp yoluna devam etti. Freya ise yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle gardiyanı izliyordu.

Onların dışarı çıktığını gören Gümüş hemen ayaklansa da ses çıkarmaması gerektiğini anlamışa benziyordu. Elenna kurdun boynundaki ipi çözerken Tom da ahırın kapısını açtı. Fırtına minnetle kuyruğunu salladı.

Artık kaleden çıkmanın zamanı geldi, diye düşündü Tom.

Ahırdan çıkan yol, kalenin kapısındaki köprüye uzanıyordu ama kapalıydı ve iki yanında askerler nöbet tutuyordu. Kapıyı açan eski mekanizma ise hemen askerlerin üzerindeki duvardaydı. Tom, Elenna'ya artık paslanmış olan mekanizmayı işaret etti.

"Eğer zincir makarasını kırarsam kapıyı da açmış olurum. Freya ile birlikte Fırtına'nın sırtına çıkıp bekleyin, gerisini ben hallederim."

Elenna başıyla onayladıktan sonra etrafına bakınıp kaşlarını çattı. "Peki, ama Freya nerede?"

Başını çeviren Tom, annesinin arkalarından hızlı adımlarla geldiğini görünce hemen yanına koştu.

"Artık gitme zamanı," dedi fısıldayarak.

Ama annesi, başını iki yana salladı. "Hayır, sen ve Elenna yalnız gitmelisiniz."

Tom, sesini yükseltmemeye çalışarak, "Nasıl yani?" dedi. "Seni burada bırakamam."

Freya, büyük bir ciddiyetle Tom'a bakıp, "Sizin Göreviniz Tavania'daki Canavarların evlerine dönmesini sağlamak," dedi. "Benimki ise krallığa başka bir şekilde yardım etmek."

"Ama..." Tom'un kafası öyle karışmıştı

ki zar zor konuşuyordu. "Seni yalnız bırakmak..."

Freya, onun sözünü keserek, "Tavania krallığında büyük bir kargaşa hüküm sürüyor," dedi. Sonra arkasına bakıp içeride horlayan gardiyanı işaret etti. "Bu yüzden bu krallığın da bir Canavar Ustası'na ihtiyacı var."

Annesinin işaretini takip eden Tom, "Ondan mı bahsediyorsun?" dedi. "Ama o Canavar Ustası değil ki; alt tarafı tembel bir gardiyan."

Freya başını salladı. "İçimden bir ses, onun Tavania'nın kahramanı olabileceğini söylüyor. Sadece bu yolda ilerleme şansını bulamamış." Freya bir elini kılıcından ayırmadan, diğer elini Tom'un omzuna koydu. "Tom, ben burada kalıp Dalaton'un

Tavania'nın hak ettiği kahraman olmasına yardım etmek istiyorum. Bana bu konuda güvenebilir misin?"

"Ama... Sana daha yeni kavuştum," diye yanıtladı Tom.

"Biliyorum, oğlum. Ama Görevin sona erdiğinde ben burada seni bekliyor olacağım. Sana söz veriyorum."

Boğazı düğümlenmesine rağmen, "Geri döneceğim," dedi Tom güçlükle.

Dalaton hareketlenmeye başlayınca, Tom nefesini tuttu. Ama gardiyan, gözlerini açmadı ve burnunu kaşıyarak uykusuna döndü.

"Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi Freya. "Sana bol şans diliyorum, oğlum!"

Tom, arkasına bakmadan hızla Elenna'nın yanına döndü. Ahırın hemen

yanında ağır bir balyoz vardı. Köprüyü açmak için tam da ihtiyacı olan şeyi bulmuştu. Balyozu hemen alıp omzuna attı.

"Hazır mısın?" diye sordu Elenna'ya.

Başıyla onaylayan Elenna, meraklı gözlerle sordu: "Freya gelmiyor mu?"

"Onun başka bir Görevi var," demekle yetindi Tom. "Burada bekle."

Tom, gölgelerde saklanarak makaraya çıkan basamakları tırmanmaya başladı. Normalde askerlerin nöbet tuttuğu, dar bir koridordan geçti. Neyse ki şu an, ortalıkta kimsecikler yoktu.

Makaranın yanına gelince durdu; üzerine sarılı zincir, neredeyse bileği kadar kalındı.

Balyozu başının üzerine kaldırdı. *Eğer işe yaramazsa başımız büyük dertte,* dedi kendi kendine.

Balyozu tüm gücüyle indirince, makara gürültüyle kırıldı. Zincirin boşanmasıyla dev kapı, kulak tırmalayan bir gıcırtıyla devrildi. Aşağıdaki askerlerin koşturmaya başladıklarını duyabiliyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı biri.

"Köprüde biri var!" diye haykırdı bir başkası.

Aniden yaklaşan toynak sesleri, askerlerinkini bastırdı. Tom'un arkadaşları yardıma geliyorlardı. Önde Gümüş ve

arkasında sırtındaki Elenna ile Fırtına, var güçleriyle kapıya doğru ilerliyorlardı. Askerler yaylarını çıkarmışlardı bile.

"Oradakiler! Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı içlerinden biri.

Duvarın üstünden atlayan Tom, aşağıdaki askerlerin üzerine inip onları yere serdi ve yaylardan birini alıp diğerini hendeğe doğru tekmeledi. Sonra yavaşlayan Fırtına'nın sırtına atlayıp Elenna'nın arkasına yerleşerek, "Hadi!" diye bağırdı.

Elenna dürtünce, Fırtına dörtnala kaleden fırladı. Tom, dönüp son bir kez daha kaleye baktı. Freya'yı yalnız bırakmakla doğru mu yapmıştı?

Buraya döndüğümde, diye söz verdi kendine, *Tavania, Malvel'in krallığından kurtulmuş olacak.*

BEŞİNCİ BÖLÜM
GİZLİ DÜŞMAN

Kale gözden kaybolunca Elenna, biraz soluklanmak için Fırtına'yı durdurdu. Tepelerindeki camdan gökyüzünde binlerce yıldız parlıyordu. Takımyıldızlar bile Avantia'dakilere benziyordu. Tom, Elenna'ya Freya ile konuşmalarını ve annesinin geride kalmaya karar verdiğini anlattı.

"Onu şimdiden özlüyorsun, değil mi?" diye sordu Elenna.

Tom başıyla onayladı. "Ama Dalaton'u bir kahraman olmak için eğitmek de onun Görevi. Ve o bundan eminken, benim karşı çıkmaya hakkım yok."

"Ama şimdi nereye gideceğiz?" dedi Elenna. "İlk Canavarı nerede bulacağımızı bile bilmiyoruz!"

"Bir yolunu bulacağız," diye yanıtladı Tom. "Her zaman buluruz. Hadi şimdi..."

Elenna'nın eyerde doğrulduğunu fark edince sustu. Hemen arkalarından bir ses geliyordu. Tom'un eli, hemen kılıcının kabzasına gitti. Tehlike bu kadar yakınlarında mıydı?

Fakat başını çevirince, sesin Fırtına'nın eyer çantasındaki altın rengi parıltıdan geldiğini gördü. Eğildi ve çantayı açıp elini içine soktu. Elini çantanın içinde gezdirince

parmakları küçük, kitaba benzeyen bir cisme değdi. Metale benziyordu ve buz gibiydi.

Cismi dikkatle çantadan çıkarınca, nefesi kesildi. Altından, avuç içi kadar bir kitaptı bu. Yanındaki mandalını açınca, kitap da açılmaya başladı. Kitap sandığı şey, aslında dört kez katlanmış bir kâğıt parçasıydı. Kâğıdı tamamen açınca, bunun Tavania'nın haritası olduğunu gördü.

"Bu bir harita!" dedi Elenna. Gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmıştı.

Tom gülümseyerek, "Oradu, kalan son gücüyle bunu çantaya yerleştirmiş olmalı," dedi.

Kuzeyde dağlar ve donmuş bir vadi bulunuyordu; güneyde bir nehir; doğuda ise bir volkan vardı. Sarayın ve Avantia'daki Errinel'in olduğu yere bir köy işaretlenmişti. Fakat burada, yani Tavania'da, yerlerin isimleri farklıydı. Tom'un bakışları, haritanın altındaki geçide doğru kaydı. Geçit, gökyüzünde beliren bir hortuma benziyordu. Fakat buranın ismi, Avantia'daki Kızıl Çöl yerine Kızıl Kumlar'dı. Geçidin hemen altında ise altın harflerle bir yazı belirdi: Konvol!

"Malvel, Canavarların geçitlerden geldiğini söylemişti," dedi Elenna. "Demek ki ilk karşılaşacağımız Canavarın ismi Konvol. Acaba neye benziyor?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıtladı Tom. Omzunun üzerinden kalenin olduğu yöne doğru baktı. "Malvel kaledeki tüm askerleri üzerimize salmadan gitmeliyiz."

Tom'un dürtmesiyle Fırtına harekete geçti ve geniş bir yay çizerek kaleden uzaklaşmaya devam ettiler. Tom, haritadaki her şeyin Avantia'dakine ne kadar benzediğini gördükçe şaşırıyordu. Avantia'daki Dolambaçlı Nehir'in yerine Tavania'da Güney Nehri bulunuyordu. Fakat iki ülkenin bölgeleri birbirine benzese de Tom, ne zaman göğe baksa buranın evi olmadığını yeniden hatırlıyordu. Gökteki camdan fanus, bulutlardan yansıyan, uğursuz bir ışık saçıyordu.

Nehrin kenarına ulaştıklarında, görünürde tek bir köprü dahi yoktu. Bu yüzden bir köprü aramaya başlayan Tom, ileride dar bir geçiş noktası buldu.

"Durup bir şeyler içmeliyiz," dedi. "Eğer Kızıl Kumlar Avantia'daki Kızıl Çöl gibiyse, suya çok ihtiyacımız olacak."

Gümüş, hemen nehrin kenarına atladı. Arkasından giden Fırtına da başını eğip su içmeye başladı. Tom, yüzünü yıkama fırsatı bulduğuna seviniyordu.

Tom'un yüzüne su sıçratan Elenna, "Şu an sıcacık bir banyo için neler vermezdim," dedi kahkaha atarak.

"Evet, ben de," diyerek arkadaşına katıldı Tom.

Saçlarındaki kiri akıtmak için bir

avuç su alan Tom, kulaklarının arkasını ovuşturmaya başladı.

Fırtına'nın aniden kişneyip nehirden uzaklaştığını görünce, "Ne oldu oğlum, neyin var?" diye sordu.

Elenna çığlık attı. "Tom! Nehir..."

Tekrar nehre bakan Tom, suyun kaynıyormuş gibi fokurdadığını gördü. Nehrin yüzeyi aniden şekil değiştirmeye başladı ve tıpkı yılana benzeyen iki kola dönüşüp Tom'u kıskıvrak yakaladı.

Peşinden başka kollar da çıktı ve biri Tom'un boynuna dolanıp sıkmaya başladı. Diğeri ise ayak bileğinden yakalamış, hareket etmesine izin vermiyordu.

Tom, "Yardım et!" diye bağırdı Elenna'ya.

Kız, hemen yanına koşup arkadaşının

boynundaki kolu çözmeye çalıştı. Ama parmakları, sudan kolların içinden geçip gidiyordu.

Sudan çıkan bir başka kol ise ok gibi fırlayıp Elenna'yı belinden yakaladı. Tom, çığlık atan arkadaşının suda sürüklenmesini çaresizce izledi. Nehrin yanına koşan Gümüş, sahibesinin ardından ulumaya

başladı. Fırtına ise üzerine gelen suları tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışıyordu. Akıntı, Elenna'yı her geçen saniye daha uzağa sürüklüyordu.

"Olamaz!" diye bağırdı Tom. Ama elini uzatsa da arkadaşı çok uzaklaşmıştı ve ona yetişemezdi.

Tom'un gözünün önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı ve bayılmak üzere olduğunu biliyordu. Suyla dövüşmeyi bıraktı ve gardiyandan aldığı kılıcı çekip suya doğru savurdu. Kol zarar görmese de irkildi ve Tom'u bıraktı. Dizlerinin üzerine düşen Tom, yüzünü sudan çıkarmayı güçlükle başardı. Fakat hemen ardından dalgalar birleşip dev bir yumruğa dönüştü ve korkunç bir güçle Tom'a karşı saldırıya geçti. Kenara yuvarlanan Tom, nehrin

kenarına inen dev yumruktan son anda kurtuldu.

Elenna, şimdiden yirmi adım sürüklenmişti ve sahibesini gözden kaybetmek istemeyen Gümüş, nehir boyunca telaşla koşturup Elenna'yı takip ediyordu. Olanların Malvel'in marifeti olduğuna hiç şüphe yoktu.

Eğer ona bir an önce ulaşmayı başaramazsam, diye düşündü Tom, *Elenna boğulacak!*

ALTINCI BÖLÜM
YIKIMIN İZLERİ

Tom, Fırtına'nın dizginlerini kavrayıp atı sakinleştirdi.

"Sakin olman gerek," dedi kendini yukarı çekerken. Dizginleri sıkarak Fırtına'yı mahmuzladı. Komutu alan at, hemen nehir boyunca koşmaya başladı. Toynaklarının dövdüğü çamurlu toprak, dört bir yana sıçrıyordu.

Akıntıyla sürüklenen Elenna bir yerlere

tutunmaya uğraşıyor ama başaramıyordu. Tom başını kaldırıp akıntının yönüne bakınca, ileride yükselen sivri kayaları gördü.

Fırtına, Elenna'ya yetişince Tom, dizginleri bırakmadan diğer eliyle kalkanını çözdü ve eyerin ayaklığı üzerinde ayağa kalktı. Elenna başını güçlükle suyun üzerinde tutabiliyordu. Yuttuğu suyu tükürüp nefes almaya çalıştı.

"Elenna!" diye bağırdı Tom. "Yakala!"

Elenna telaşlı gözlerle ona doğru dönünce, Tom, kalkanını fırlattı. Havada süzülen kalkan, Elenna'nın tam önüne düştü ve kız, uzanıp onu kavradı.

Kalkan sayesinde suyun üzerine çıkan Elenna, öksürüp yuttuğu suyu tükürdü ve tüm gücüyle ayaklarını çırpmaya başladı.

Çok geçmeden, kendini akıntının daha sakin olduğu noktaya atmayı başarmıştı. Yavaş yavaş yüzerek Tom'un onu beklediği noktaya yöneldi.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı yüzmeye devam ederken.

Fırtına'yı biraz daha ilerleten Tom, aşağı atlayıp dere yatağına koştu. Az sonra Gümüş de nefes nefese yanına geldi.

"Bu taraftan!" dedi Tom elini Elenna'ya uzatarak.

Elenna iyice yaklaşınca kızın elini tuttu ve onu tüm gücüyle kıyıya çekmeye başladı. Akıntı ise kuvvetlenmiş, Elenna'yı bileklerinden kendine çekiyordu. Elenna'nın dudakları, dondurucu su yüzünden buz mavisine dönmüştü. Tom, arkadaşını çekmek için tüm gücünü harcıyor olsa da Malvel'in büyüsü çok güçlüydü. Artık Gümüş de yardıma gelmiş, Elenna'yı elbisesinden dişleriyle tutarak kıyıya çekmeye çalışıyordu. Nihayet son bir hamleyle Elenna'yı çamurlu kıyıya çıkarmayı başardılar.

Elenna, halsiz ve ürkmüş bir halde sürünerek sudan uzaklaştı. Tom da gelip yanına çöktü.

"Az kalsın ölüyordum!" dedi kız nefes nefese. Dişleri takırdıyor, kendini ısıtmaya çalışıyordu. Endişeyle suya bakarak, "O da neydi?" dedi. "Nehir canlanmıştı sanki!"

Kaşlarını çatarak, "Bu, Malvel'in işiydi," diye yanıtladı Tom. "Büyüsüyle krallığın doğasını bize karşı kullanıyor."

Artık sürekli tetikte olmaları gerekiyordu. Çünkü bu krallıkta sadece Canavarlarla değil, doğayla da mücadele etmek zorundaydılar.

Tom, haritayı önüne açıp gökyüzüne baktı. Gece çökmek üzere olsa da durmayı hiç istemiyordu.

"Yola devam etmeliyiz," dedi. "Eğer gün

doğmadan Kızıl Kumlar'a ulaşırsak belki Canavarla hava hâlâ serinken dövüşebiliriz."

Elenna başıyla onayladı. Islak kıyafetlerinin suyunu sıktıktan sonra kurumak için battaniyelerine sarındılar. Gümüş'ün ise kurumak için silkelenmesi yeterliydi.

Tom haritayı katladı ve yeniden eyere tırmandılar. "Şu nehirden ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar rahatlayacağım," dedi Elenna ürpererek.

Çorak topraklarda karanlığı yararak ilerlediler. Bir süre sonra güneyden gelen sıcak esintiyi hissedebiliyorlardı. Uçuşan kum taneleri yanaklarına batmaya başlamıştı.

Yaklaşmış olmalıyız, diye düşündü Tom.

Hiç yıldız olmasa da ay ışığı etraflarını

aydınlatmaya yetiyordu. Fırtına, kum tepelerindeki uzun otların arasında güçlükle ilerlerken, Gümüş'ün işi ona göre daha kolaydı.

Etraflarında hiçbir canlı yoktu. Sanki tüm bölge terk edilmişti.

"Şuraya bak!" dedi Elenna.

Tom, Fırtına'yı Elenna'nın işaret ettiği yöne çevirince tepesi kesilmiş bir kaktüsle karşılaştı. Kesikte, pençeyle açılmış gibi görünen dört derin yarık vardı.

İzleri inceleyen Tom, "Canavar buradaymış," diye mırıldandı. Anlaşılan Konvol, kalın derisi sayesinde kaktüsün sivri dikenlerinden hiç rahatsız olmamıştı.

Tom, Fırtına'yı mahmuzladı ve çölde yol almaya devam ettiler. Bir süre sonra çürümekte olan bir hayvan leşiyle

karşılaştılar. Karnı şişmişti ve etrafında tembel tembel uçuşan sinekler vardı. Tom, kötü koku yüzünden giysisiyle burnunu kapattı.

Elenna da aynısını yaparak, "Bir katıra benziyor," dedi.

Tom'un midesi bulanmıştı. Ölü hayvanın boynunda da kaktüsteki izlerin aynıları vardı. Fakat bu defa tırnak izlerinin etrafı, kanla kaplıydı. Fırtına'yı leşten

uzaklaştırarak, "Başka hayvanlara ya da insanlara zarar vermeden önce Konvol'u bulmalıyız," dedi.

Çok geçmeden ileride bir şey olduğunu fark ettiler. Tom, Fırtına'yı yavaşlattı. Yaklaştıkça, bunun onlarca binayla çevrelenmiş bir meydan olduğunu gördüler. Binaların hepsi tek katlı ve kubbeliydi.

"Burası bir yerleşim yeri," dedi Elenna.

Tom başıyla onayladı. "Belki bize Konvol'un yerini söyleyebilecek birilerini buluruz."

Fakat binaların arasında gezindikçe, durumun hiç de iyi görünmediğini fark ettiler. Evlerin arasında ters dönmüş iki tezgâh, tezgâhların tepesindeki bez güneşliklerde de dört tırnaklı pençe izleri vardı. Ortalıkta ise kimsecikler görünmüyordu.

"Konvol zaten buradaymış," dedi Elenna.

Tom yutkundu. Yoksa burada yaşayanlar da az önce gördükleri katırla aynı kaderi mi paylaşmışlardı?

Birden arkalarından bir ses geldi. Sesin hemen ardından da önlerine yumruk büyüklüğünde bir taş düştü. Tom, hemen eyerde dönüp elini kılıcının kabzasına götürdü. Havada genişçe bir yay çizen ikinci bir taş ise Fırtına'nın tam burnuna çarptı. At şaha kalkınca Elenna'yla birlikte eyerden düşen Tom'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gümüş, kumları pençeleriyle dövüp cesurca hırladı.

Yere devrilen Tom, çevik bir hareketle ayağa fırladı ve kendi etrafında dönerek evlerin arasına göz gezdirmeye başladı. Tehlike her yönden gelebilirdi.

Elenna da kalkmış ve yayını hazırlamıştı.

Evlerden birinin kapı aralığında parlayan bir çift göz, Tom'un dikkatinden kaçmadı. Karanlığın içinde bir şey –ya da biri– onları izliyordu. Boynundaki tüyler diken diken olan Gümüş de hırlamaya devam ediyordu.

Tom, kılıcını kınından çekip ucunu yabancıya doğrultarak cesaretini topladı ve "Göster kendini!" diye bağırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM
ÇÖL CANAVARI

Kapıdan ufak bir çocuk çıktı. Zayıf kollarıyla çökmüş yanaklarından, uzun süredir aç olduğu anlaşılıyordu. Dudakları ise kurumuş ve çatlamıştı.

"Atınıza taş attığım için özür dilerim," dedi oğlan endişeyle bakarak. Sonra bakışları, Tom'un kılıcına takıldı. "Sen bir şövalye misin? Buraya Canavarla savaşmaya mı geldin?"

Tom kılıcını indirince, Elenna da okuyla yaylarını bıraktı.

"Bize gördüklerini anlat. Canavar neye benziyordu?"

"Evet, onu gördüm," diye yanıtladı çocuk. Karanlığa endişeli gözlerle bakıyordu. "Tıpkı bir kertenkeleye benziyordu. Ama Kızıl Kumlar'da bugüne dek gördüğüm en büyük kertenkele... Boyu herhalde otuz adım vardı. Dişleri ise neredeyse senin elin kadardı. Ve o korkunç yaratık köyümüze saldırdı..."

"Peki diğer köylüler nerede?" diye sordu Elenna.

Çocuğun gözlerinden süzülmeye başlayan gözyaşları, ay ışığının altında gümüşten damlalara benziyordu. "Suya ihtiyacımız vardı," dedi. "Ama su bulabileceğimiz tek yer yakındaki vahaydı. Ve Canavar oradan hiç ayrılmıyor. Bu yüzden geri kalan herkes çölde başka bir su kaynağı bulmak için köyden ayrıldı." Durup gözyaşlarını sildi. "Geri dönecekler mi, bilmem..."

Tom kolunu çocuğun omzuna atıp, "Merak etme," dedi. "Biz buradayız artık."

"O Canavardan kurtaracak mısın bizi?" diye sordu çocuk.

"Elimden geleni yapacağım. Şimdi söyle bakalım: Şu bahsettiğin vaha nerede?"

Çocuk evlerin ardını işaret etse de Tom, sis yüzünden bir şey göremiyordu. "Orada piramitlere benzeyen üç büyük kum tepeciği var. Vaha ise ortadakinin arkasında kalıyor."

"O halde biz de oraya gidiyoruz," dedi Tom.

Çocuğun yüzü biraz olsun gülmeye başlamıştı. "Bekleyin!" dedi hemen eve doğru koşmaya başlayarak.

Tom, eve birkaç adım yaklaştı. Evin önünde küçük bir bahçe vardı. Fakat bahçedeki bitkiler susuzluktan kavrulmuş, kurumuştu. Toprağın bir başka yeri ise üstünden sığır sürüsü geçmiş gibi çatlamıştı.

Tom, "Bu Canavarı durdurmak zorundayız," dedi Elenna'ya.

Biraz sonra çocuk evin içinden koşarak çıktı. Kucağında iki pelerin vardı. "Çöl çok sıcak olur," dedi. "Bunlar sizi korur umarım."

Tom'un içi aniden tarif edilmez bir minnetle doldu. Yeni ve garip bir krallığa gelmiş olsalar da bu, orada iyi kalpli insanların yaşamadığı anlamına gelmiyordu. Çocuk pelerini verirken şüpheli gözlerle Elenna'ya baktı. "Sen de mi Canavarla savaşacaksın? Ama sen kızsın?"

Elenna kaşlarını çatıp kollarını kavuşturunca Tom gülümseyerek, "O, benim tanıdığım en cesur insandır," dedi.

"Peki, o halde, size iyi şanslar," dedi çocuk. "Sanırım arkadaşına ihtiyacın olacak."

Yanlarındaki su mataralarından birini çocuğa bıraktılar ve günün ilk ışıklarıyla köyden ayrıldılar. Pelerinine sarınan Tom, dev bir çölün onları beklediğini görebiliyordu. Güneşle beraber sıcaklık da yükseldi ve ufuk çizgisi bulanmaya başladı. Gittikleri yeri görmek için gözlerini kısmak zorunda kalıyorlardı.

Elenna, ilerideki üç kum tepesini gösterince durakladılar.

"Çocuğun bahsettiği tepeler bunlar herhalde," dedi. "Ortadakine doğru ilerleyelim."

Tom, Fırtına'yı oraya doğru döndürdü ve tepeyi tırmanmaya başladılar. Fırtına ve Gümüş, kayan kumlarda güçlükle hareket ediyorlardı. Tom ile Elenna mataralarındaki son damlayı da tüketmişlerdi.

"Su bulmalıyız," dedi Tom. "Yoksa susuzluktan öleceğiz."

Tepeye çıktıklarında çölün göz alabildiğine uzandığını gördüler. Az ileride, çocuğun anlattığı vahayı görebiliyorlardı. Vaha, bu altın renkli denizin içinde zümrütten bir adaya benziyordu.

Vahanın tepesinde ise kızgın bir ağza benzeyen geçit duruyordu.

"Çölle ilgili tek bir iyi şey varsa," diye söze girdi Elenna, "o da Konvol'un bize sinsice tuzak kurabileceği hiçbir yer olmaması."

İyi ama Canavar nerede, diye düşündü Tom. *Vahada saklanıyor olmalı.*

Tom, Fırtına'yı zikzaklar çizerek tepeden aşağı doğru sürmeye başladı. Vahaya yaklaştıkça cam gibi temiz olan suyu görebiliyordu. Suyun güzelliğine

kapılan Fırtına da dörtnala koşmaya başlamıştı.

Suyun yanına geldiklerinde Fırtına, su içmek için başını eğdi. Gümüş de hemen yanına atladı. Suyun yüzeyi, hâlâ bir ayna gibi dümdüzdü.

"Ya Malvel bu suyu da kontrol ediyorsa?" diye sordu Elenna.

Tom ise endişeyle etrafına bakınıyor, Konvol'un kumları yararak üzerlerine saldıracağı anı bekliyordu.

"Hadi mataramızı dolduralım da başka bir yerde bekleyelim," dedi.

Suya eğilirken, çölün sıcağını tüm gücüyle yüzünde hissetti. Acaba çölde ne kadar süre hayatta kalabilirlerdi?

Aniden suda ufak bir dalgalanma oldu.

Tom başını hemen kaldırdı ama hiçbir şey görünmüyordu. Su neden dalgalanmıştı peki?

"Elenna..." dedi Tom.

Sudan önce dev bir diken çıktı. Sonra onu bir sıra diken daha izledi. Hemen arkasında görünen kuyruğun sonunda ise korkunç bir diken daha vardı. Sudan çıkan yeşil-kahverengi gövdeyi kaplayan, zırh kadar kalın derinin üzerinde keskin çıkıntılar bulunuyordu. Canavar başını sudan çıkarırken Tom, Fırtına'yı çevirip, hemen suyun kenarından uzaklaştırdı.

Sonra, gardiyandan aldığı kalkanı sıkıca kavradı. Fakat kalkan öylesine küçük görünüyordu ki, böylesine dev bir rakibe karşı pek işe yaramayacaktı. Canavar, devasa ağzını açıp kükreyince etrafındaki bitkiler sallanmaya başladı.

Tavania'nın ilk Canavarı, tam karşılarında duruyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
SOĞUKKANLI CANAVAR

Konvol suyu yararak ilerlemeye başladı ve kuyruğunu bir kırbaç gibi savurdu. Dev kuyruk bacaklarına çarpınca Fırtına acıyla şaha kalkıp Tom ile Elenna'yı üzerinden attı.

Çölün sert kumlarına çarpan Tom, başı dönerek ayağa kalktı. Fırtına'nın da ayağa kalktığını görünce kılıcını çekti. Fakat her zamankinden farklı bir kılıç kullanıyor

olmak, ona çok garip geliyordu. Ama kemerinde duran, Dev Mamut Fildişi'nden kazandığı mücevherin dövüş becerilerini arttıracağını bilmek güzeldi.

Elenna da ayağa kalkmış, kumlara doğru uzaklaşıyordu.

Gümüş hırlamaya devam etse de o bile geri kaçmak zorunda kalmıştı. Konvol, sudan çıkıp onları takip etmeye başladı. Dört bacağı ve korkunç, sarı pençeleri vardı.

bir akrebinki gibi savurdu. Tom, kalkanını son anda kaldırmayı başarmıştı. Kuyruk korkunç bir çatırtıyla kalkanın üzerine inince Tom, omzunun üzerine düştü ve berbat bir acı hissetti.

Kükreyen Konvol kuyruğunu yeniden savurdu. Kemiklerini kırabilecek bu

saldırıyı da kalkanıyla savuşturan Tom bir saldırıya daha dayanamayacağını biliyordu. Canavar bu kez daha da öfkeyle kükreyince, çürümüş dişleri ve parlak yeşil diş etleri ortaya çıktı. Karşısına çıkanları paramparça etmek için yapılmış gibi görünüyorlardı. Tom'un saçları, Canavarın pis kokan, sıcak nefesiyle uçuşuyordu.

Fırtına'nın sırtındaki Elenna, Tom'la Canavarın arasına girdi. Kız, Fırtına'yı aniden durdurunca atın toynaklarının altından kum kalktı. Gümüş de cesurca Fırtına'nın yanında duruyordu.

"Bu tarafa!" diye bağırdı Elenna.

Canavarın kızıl gözleri, yeni rakiplerine döndü. Kuyruğuyla yeniden saldırıya geçti ama Elenna, Fırtına'yı son anda çevirip saldırıdan kurtuldu. Gümüş hemen öne

fırlayıp Konvol'un burnunu kapmaya çalışsa da ölümcül pençeden son anda kaçabildi.

"Kaçın!" diye bağırdı Tom.

Fakat Elenna hemen harekete geçmedi; Canavar sudan tamamen çıkıp peşinden gelmeye başlayana kadar bekledi. *Canavarın dikkatini dağıtmaya çalışıyor,* dedi Tom içinden. Canavar iyice yaklaşınca Elenna, Fırtına'yı mahmuzladı ve at, dörtnala koşmaya başladı. Saçtığı kumlar, Canavarın ağzına doldu. Gümüş de yanlarından bir an olsun ayrılmıyordu. Canavar öfkeden deliye dönmüş gibiydi, ikili gözkapaklarının ardından çıldırmış gözlerle Elenna'ya bakıyordu.

Birden *bu da ne,* dedi Konvol'un sırtındaki değişimi fark eden Tom. Canavarın dikenli sırtı artık az önceki

gibi parlak değildi ve güneşin altında her geçen saniye daha da kuruyordu. Az önce bir zırha benzeyen derisi, sudan uzaklaştıkça gerginleşiyordu sanki. *Burası Konvol'un alışık olduğu bir yer değil,* diye hatırladı Tom. Tabii ya! Canavar hiç de yenilmez değildi. İleri fırlayan Tom, kılıcını Canavarın gövdesine doğru savurdu. Fakat istediği gibi saldıramamıştı ve kılıcı, kalın deriye çarpıp geri sekti.

Konvol aniden kükremeyle tıslama arası tiz bir ses çıkardı. Başı patlayacak gibi olan Tom, hemen elleriyle kulaklarını kapattı. Son hızla üzerine doğru gelmekte olan kuyruğu gördüğünde çok geçti artık.

Kuyruk, ona tam da sıçradığında çarptı ve Tom, korkunç darbenin etkisiyle uçarak kumlara çakıldı. Midesinde dayanılmaz bir acı vardı ve nefes almakta zorlanıyordu. Başını sallayıp kendine geldiğinde, Canavarın Elenna'nın peşine düştüğünü gördü.

Zorlu kum tepelerine rağmen Canavarın güçlü bacaklarının bu kadar hızlı hareket etmesi şaşırtıcıydı. Olanca gücüyle koşmasına rağmen Elenna aradaki mesafeyi korumakta zorlanıyordu. Canavar koca

ağzını açıp Fırtına'yı kapacakken cesur at son anda hızlanıp kurtuldu.

Güneş, artık tam tepelerindeydi. Canavarın derisi kurudukça gerildi ve çatlaklar giderek büyüdü. Acı çeken Canavar, öfkeden kudurup kıvranarak Elenna'yı takibe devam etti. *Onun da tıpkı bizim gibi suya ihtiyacı var,* diye düşündü Tom.

Çöl boyunca koşup, "Onu bu tarafa çek!" diye seslendi Elenna'ya.

Fakat pelerini ayağına dolaştı ve sendeleyip yere düştü. Yüzündeki terle karışan kum taneleri, gözlerini yakmıştı.

Bu mücadeleyi bir an önce bitirmeliyiz, dedi kendi kendine.

Elenna, Tom'un ona seslendiğini duymamıştı. Fırtına'yı geri döndürmüş,

suya doğru ilerliyordu. Önlerinde de Gümüş vardı.

"Hayır!" diye bağırdı Tom. "O tarafa değil!" Su, Canavarın çölde hayatta kalmasının tek yoluydu.

Ama Elenna, doğruca suya ilerlemeye devam etti. Aralarının iyice kapandığını gören Konvol, hışımla ileri atıldı. O an Tom'un etrafında kumlardan bir girdap oluştu. Malvel'in acımasız kahkahasıyla beraber, "Kazanamayacaksın Tom!" cümlesi kulaklarında yankılandı. Kumlar durulduğunda Tom, kanını donduran bir sahneyle karşılaştı: Konvol'un bir balyoza benzeyen kuyruğu Elenna ile Fırtına'nın kafasına inmek üzereydi. Arkadaşları Canavarın devasa kuyruğundan kaçamazlarsa, öleceklerdi!

DOKUZUNCU BÖLÜM
CANAVAR PES ETMİYOR

Konvol'un saldırısını fark eden Elenna, hemen dizginlere asıldı ve kıyıdaki suları sıçratarak Fırtına'yı yana çevirdi. Fakat Konvol'un dev cüssesiyle durması o kadar kolay değildi. Pençelerini ve kuyruğunu kullanarak dönmeye çalıştıysa da büyük bir gürültüyle suya yuvarlandı. Canavarın vahaya dalmasıyla dev bir dalga oluşmuştu.

Hemen üstlerindeki geçit de parlamış,

kocaman bir renk cümbüşüne dönmüştü. Tom, geçidin bir şekilde Canavarla bağlantılı olduğunu görebiliyordu. Eğer Konvol'u buraya geçit getirmişse, dönüşünün anahtarı da olabilirdi.

"Çabuk!" diye bağırdı Tom. "Arkama geçin."

Elenna, yanında Gümüş'le beraber Fırtına'yı Tom'un yanına sürdü. Doğrulmaya çalışan Konvol da öfkeyle çırpınıyor, vahadan kıyıya vuran, insan boyunda dalgalar yaratıyordu.

"Anlaşılan onu *gerçekten* kızdırmayı başardık," dedi Elenna.

"Konvol, sıcaktan nefret ediyor," diye açıkladı Tom. "Eğer onu yeniden kumlara çekersek, yenmeyi başarabiliriz."

Başını eğip ahşap kalkanına baktı.

Nehirdeki mücadeleden sonra iyice eğrilmişti. Kılıcının paslı yerlerinde ise çentikler vardı. *Başka silahım yok,* dedi kendi kendine. *Bunlarla idare etmek zorundayım.* Krallığın bu eziyeti çekmesine izin veremezdi. Ve bu kargaşa devam ettikçe, Malvel daha da güçlenecekti.

Çabucak bir plan yaptı ve Elenna'ya dönüp "Ayrılmalıyız," dedi. "Bu sayede Canavara iki ayrı düşman vermiş oluruz; ikimizle aynı anda savaşamaz. Ben sana işaret verene kadar burada bekle lütfen."

Tom pelerinini çıkarınca, güneşin derisini yaktığını hissetti. Ama pelerinle savaşamayacağını bildiği için başka çaresi yoktu.

Kılıcını kaldırıp suyun kenarına yaklaşarak, "Seni bekliyorum!" diye bağırdı.

Canavar suya dalıp bir anlığına gözden kayboldu. Çok geçmeden yeniden belirdi. Gözkapaklarından dışarıda olanı delirmiş gibi açılıp kapanıyor, kuyruğunu ise bir ileri bir geri savurarak yaklaşıyordu.

Tom, solundaki geçide doğru koşmaya başladı.

O sırada Konvol, korkunç bir hızla kıyıya geldi. Sudan çıkardığı kuyruğundan sular damlıyordu. Tom, bu defa hazırlıklıydı ve dev kuyruğun üzerine inmesine ramak kala kenara atladı. Kumlara çarpan kuyruk, derin bir çukur açtı. Canavar, saldırılarına bir an olsun ara vermiyordu. Bu defa da pençesini savurarak Tom'un kaburgasına saldırdı. Fakat kalkanını sıkıca kavrayıp göğsüne kaldıran Tom, bu saldırıdan da kurtuldu. Kalkanın, darbenin etkisiyle

çatlayıp eğrildiğini duyabiliyordu. Kılıcının düz tarafıyla Canavarın koluna vurup gerilemeye başladı. Canavarın onu takip edip sudan uzaklaşmasını umuyordu.

"Gel de yakala beni!" diye bağırarak Konvol'a meydan okudu.

Dev Canavar, parlak bedeniyle kumlara çıktı.

Fırtına'nın sırtındaki Elenna, yine

yardıma geliyordu. Gümüş ise Fırtına'nın bacaklarına yakın duruyor, sivri dişlerini göstererek saldırmaya hazırlanıyordu.

Canavar bu defa da ağzıyla saldırıya geçince Tom, kollarını Konvol'un dişlerinden son anda kurtardı. Sonra hiç vakit kaybetmeden kalkanını Canavarın burnuna indirince Konvol, acıyla tıslayarak geri kaçtı. Fakat onun da pes etmeye niyeti yoktu. Üzerine korkunç bir hızla yaklaşan kuyruğu fark eden Tom, kalkanını tekrar kaldırdı. Ama kalkan, artık iyice zayıflamıştı. Bir kenarı darbenin etkisiyle kırıldı ve Tom'un koluna saplandı.

Tom, yarasından süzülen kana rağmen dişlerini sıktı ve acıya dayanmaya çalıştı. Kalkanını bırakamazdı; çünkü o olmazsa ölmesi işten bile değildi.

"Elenna!" diye bağırdı. "Onu oyalaman gerekiyor. Ama lütfen çok dikkatli ol!"

Arkadaşı başını salladı ve Fırtına'yı Canavara doğru sürmeye başladı. Pelerini omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. Konvol, onun geldiğini görünce döndü. Canavarın hareketlendiğini gören Elenna, Fırtına'yı geri döndürdü ve kıyıdan uzaklaştılar.

Tom, Konvol'un, arkadaşının peşini bırakmayacağından emin olduktan sonra kılıcını omzunun üzerine kaldırdı. *Umarım planım işe yarar,* dedi kendi kendine.

Sonra da kılıcını tüm gücüyle Canavara fırlattı. Havada döne döne ilerleyen kılıç, Canavarın kuyruğuna saplandı. Konvol dengesini kaybederek kaydı ve sonunda taş kesilmiş gibi donakaldı. Tom hiç zaman

kaybetmeden koşup kuyruğun üzerine çıktı ve kılıcını saplandığı yerden çıkardı. Canavar yeniden hareketlenince, Tom sendelemeye başladı. Dengesini korumaya çalışırken, Konvol'un ölümcül dikenlerine çarpmamaya çalışıyordu.

Canavar, tıpkı öfkeli bir boğa gibi Tom'u üzerinden atmak için debeleniyordu. Bu sırada Konvol'un başına kadar ilerleyen Tom, dizinin üzerine düştü ve Canavarın burnundaki çıkıntılardan birine tutundu. Konvol'un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi dönüyor, pençeleri ise kumu tırmıklıyordu. Canavarın dev çenesi bir o yana bir bu yana sallanırken sürekli açılıp kapanıyordu.

Tom, kılıcının kabzasını çevirdi ve Canavarın burnuna indirdi. Konvol acıyla

kükredi. Tom kabzayı ikinci defa indirince, Konvol'un çenesi kapandı. Üçüncü ve son darbede ise Canavarın bakışları donuklaştı ve dizlerinin bağı çözüldü. Konvol, boş bir çuval gibi kumların üzerine yığıldı.

Tom, göğsünde büyük bir güç hissetti. Konvol'un hayatı şu an ellerindeydi. İsterse savaşı şu an kazanabilirdi! Köylüler artık sularına kavuşacaklardı. Tom yere atladı ve kılıcının ucunu Canavarın kafasına dayadı.

Kılıcını sapladığı an, bu iş sona erecekti...

ONUNCU BÖLÜM
MERHAMET ANI

Konvol, Tom'a bakarken gözlerini yavaşça açıp kapatıyordu. Öfke ve nefret dolu bakışları artık kaybolmuştu. Tom'un, Boğa-Adam Torgor'dan kazandığı kızıl mücevher hâlâ kemerindeydi. Bu sayede Canavarın korkusunu birebir hissedebiliyordu.

Tom, Konvol'un canını alamayacağından her geçen saniye daha da emin oluyordu.

Kılıcını indirdi ve birkaç adım uzaklaştı.

Elenna'nın ağzının hayretle bir karış açıldığını gördü. Fakat Elenna, Tom'a değil, gökyüzünde bir yere bakıyordu. Tom, merakla arkadaşının baktığı yere döndü.

Tepelerindeki geçit gittikçe büyüyor, kubbeyle örtülü gökyüzünü daha da fazla kaplıyordu. Tom, telaşlanmaya başlamıştı. Yanlış bir şey mi yapmıştı acaba? Tavania'nın sonunu kendi elleriyle hazırlamış olabilir miydi? Geçidin kenarları sırayla mavi, kırmızı ve turuncu renklere büründü.

Konvol kükredi. Onun ağzından çıkan ani rüzgârla saçları uçuşan Tom, sendeledi. Canavar aniden kumlardan yukarı doğru yükselmeye başlamıştı. Gökyüzünde süzülen bir şahine benziyordu. Yükseldikçe kuyruğu aşağı doğru sarkmaya başlayan Konvol'un soluk beyaz karnı ortaya çıkmıştı.

Konvol artık iyice yükselmiş olsa da korkmuş görünmüyordu. Canavar, ani bir rüzgâr sesiyle geçide çekilip ufalmaya başladı. Ta ki küçücük bir nokta haline gelene dek... Canavarın kaybolmasıyla birlikte, geçit de aniden yok oldu. Gökyüzündeki dev bir yara, iyileşip kapanmıştı sanki.

Geçit yok olunca, gökyüzü ve krallık, aniden karanlığa gömüldü. Sanki güneş de geçitle beraber yok olmuştu. Fakat göz açıp kapayıncaya dek geri geldi. Ortalık aydınlanmış, artık geçitten hiç iz kalmamıştı.

"Konvol evine döndü!" dedi Tom sevinçle.

Fırtına'nın sırtına atlayıp yanında Gümüş'le Tom'un yanına gelen Elenna,

"Başardık!" diye bağırdı. "Ve en güzeli de, Canavarı öldürmek zorunda kalmadın!"

"Buna gerçekten seviniyorum," dedi Tom.

Aniden tepelerinde bir cisim belirdi ve süzülerek aşağı inmeye başladı.

Elini gözlerine siper eden Elenna, "Bu bir kuş herhalde?" dedi.

"Sanmıyorum," diye yanıtladı Tom. "Bir kuşa göre fazla büyük."

Cisim daha da yaklaşınca, Tom bunun altın motiflerle süslü, mor bir elbise olduğunu fark etti.

"Bu bir büyücü elbisesi!" dedi Elenna.

Tom'la aynı hizaya gelen elbise kuma düşmek yerine doğruldu ve askıya asılmış gibi kalakaldı. Sanki görünmez bir insan tarafından giyiliyordu.

Gerçi tam da görünmez denemezdi. Çünkü Tom, parlak çöl ışığında adamın şeklini seçebiliyordu. Tanıdığı biriydi bu.

"Oradu!" diye bağırdı Elenna.

"Selamlar olsun Avantialılar!" dedi büyücü. "Tavania Krallığı'nın emin ellerde olduğunu görebiliyorum."

Kafası karışan Tom, "Ama... Sen buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Ben hem buradayım hem de çok uzaklardayım," dedi Oradu. "Zarar vermeden evine gönderdiğiniz her Canavarla benim enerji halem de kuvvetlenmiş olacak."

"Enerji halesi mi?" dedi Elenna.

Oradu, üzgün bir şekilde, "Malvel büyü gücümü elimden alınca etrafımı saran büyülü hale de zayıfladı," diye yanıtladı.

"Başardığınız her görevle gücüme biraz daha kavuşacağım."

"Yani altı Canavarı da evlerine gönderirsek," diye ekledi Tom, "bütün gücün geri mi gelecek?"

Büyücü başını sallayarak, "Evet Tom," dedi. "Ancak o zaman kötü büyücünün karşısına dikilecek kuvvette olacağım."

"Öyleyse biz de Görev bitene kadar durup dinlenmeden savaşacağız," dedi Tom. "Malvel'in tahtta kalmasına izin veremeyiz."

Oradu, başıyla onaylayarak devam etti. "Savaşmaya istekli olman çok güzel genç

kahraman; ama bundan fazlasına ihtiyacın olacak. Yardım etmen gereken beş Canavar daha var. Bir sonraki dövüşün, öfke ve ateşten oluşan bir Canavarla gerçekleşecek. Buna hazır mısın?"

Tom, bakışlarını Elenna'ya çevirdi. Arkadaşı omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı.

"Biz her zaman hazırız," dedi Tom.

Oradu, aydınlık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O halde size bol şans diliyorum."

Bu sözlerin ardından görüntü yok oldu ve elbise düzgünce katlanarak havada bir kelebek gibi süzülmeye başladı. Fırtına'nın sihirli bir şekilde açılan eyer çantasına girdikten sonra, gözden kayboldu.

"Anlaşılan Oradu, Canavar Avı boyunca bizimle olacak!" dedi Tom gülümseyerek.

Birden, "Şuraya bak!" dedi Elenna.

Tom, arkasına döndüğünde yalnız olmadıklarını gördü. Kum tepesinde onları izleyen insanlar vardı. Kadınlar da erkekler de sırtlarına çöl pelerini giymişlerdi. En önde ise terk edilmiş köydeki çocuk duruyordu. Tom onlara el sallayınca, tüm köy halkından tezahüratlar ve alkışlar yükselmeye başladı.

"Aşağı gelin!" diye bağırdı Tom. "Canavar artık yok!"

Kadınlarla erkekler, kumları kaldıra kaldıra suya koşuyorlardı. Bu manzarayı izleyen Tom, bu Görev için çektiği tüm zorluklara değdiğini fark etti.

Yüzünü çöle dönerek Elenna'ya seslendi: "Hadi bakalım... Görev daha yeni başlıyor."

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KAYIP DÜNYA** ile
devam ediyor.
Karşınızda
KIZGIN DÜŞMAN HELLION

Arkadaşlarıyla bu kez Tavania adlı tuhaf bir diyara gelen Tom, Büyücü Malvel yüzünden buraya hapsolmuş altı yeni canavara yardım etmek zorunda...

EJDERHA AVCILARI
OKULU
OKULDA İLK GÜN SÜRPRİZİ
KATE McMULLAN